

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 14 (2291) 2003 m. liepos mėn. 9 d.

Eina 46-tus metus

Melbourne

Pasitikėkime Marija

Pasitikėjimas Marija yra sūniškas poelgis, kuris atskleidžia tikrą tikėjimą, meilės ir visiškos priklausomybės pilnatvę. Tai pastebėjo ir kunigas Bosko, 1869 metais siūlydamas "garbinimo aktą, skirtą Mergelei Marijai" (*Lecture cattolique 1869, 57 p.*).

"Pasitikėjimas Marija – tai nuoširdžių ryšių pradžia, atsidavimas, laisvė, pasivedus Marijos, Kristaus bendradarbės, globai ir apsaugai" (*Jonas Paulius II, 1981.12.08.*).

Taigi pasitikėkime Marija, kuri, kaip sako II Vatikano Susirinkimas, "Paimta į dangų, neatsisakė šio išganingo vaidmens, bet daugiopai savo užtarimu tęsia jį toliau, parūpindamas mums amžinojo išganymo dovanų. Ji su motiniška meile rūpinasi savo Sūnaus broliais, iki šiol keliaujančiais ir esančiais pavojuose bei suspaudimuose, kol bus nuvesti į laimingą tėvynę" (*LG 62*).

Sekime Marija

Kaip krikščionys išpažįstame, kad Marija pagal Dievo planą "užima ypatingą vietą išganymo istorijoje" ir Bažnyčios kūrime per visus amžius. Ji užima išskirtinę vietą, kuri trumpai nusakytą paskutiniame *Lumen Gentium* skyriuje.

Pirmoji atpirkta ir pirmoji krikščionė Marija iškyla mums kaip tobuliausias modelis po Kristaus. Taigi mes Joje randame patį veiksmingiausią šventumo pavyzdį. Išskelsime pagrindinius Marijos gyvenimo momentus, išdėstydami Jos "nusiteikimus ir jausmus", kuriuos turime "kontempliuoti" ir jais "sekti".

Jos tikėjimas: būdas "priimti Žodį" ir saugoti jį širdyje;

Jos džiaugsmas dėl nuostabių Tėvo darbų: visa tai iššaukia "Magnificat" giesmę ir sužadina vidinį norą šlovinti ir adoruoti Dievą, kuris pripildo daugeliu malonių;

Jos rūpestis kitais: galvojame apie Apsilankymo Mergelei ir Jos motinišką rūpestį Kano vestuvėse;

Jos ištikimybė Kryžiaus valandą, ryžtingas apsisprendimas dalyvauti pasaulio "išganyme": "Prie kryžiaus stovėjo Motina" (*Jn 19,25*)

Mūsų pamaldumo atsakas

Kontempliuodami Marija dviejose paslapyse (Nekaltai Pradėtoji – Krikščionių Pagalba), atrasime daug džiaugsmo.

Kaip Nekaltai Pradėtoji Ji mus "auklėja pilnutinai atsiduoti Viešpačiui".

Kaip Krikščionių Pagalba Ji mus auklėja savo Sūnaus Karalystės plėtimo tarnystei. Ji mus skatina atsidėti apaštalavimui, padėti broliams.

"Mūsų meilė Marijai – tai ne jausmingumas ar vien tik pastangos sekti Jos dorybėmis".

Tai glaudžiai siejasi su mūsų krikščioniškojo pasaulio. Ir kaip sako *Lumen Gentium* – įpareigoja "skleisti, kiek tik įmanoma, tikėjimą... prisidėti prie pasaulio pašventinimo" ir "skelbti Kristų kitiems, ypač gyvenimo pavyzdžiu, tikėjimo spinduliuavimu, meile ir viltimi" (*LG*).

Mūsų pamaldumas į Mariją pasireiškia poelgiais, kurie išreiškia džiaugsmą, gautą iš Viešpaties per Motiną.

Kalbame apie "sūnišką ir stiprų" pamaldumą. Tai būdvardžiai, kurie abu kartu nurodo meilumą Jai "Motinai meilingajai", ir duoda drąsos, sekant Jos visišku atsidavimu Dievo valiai.

Marija krikščionio kelionėje

Krikščionio kelionėje Marija iškyla kaip tikėjimo palaikytoja, kaip šventumo ir vilties skatintoja. Visa tai išjudina pastoraciją: išlaisvina iš nuodėmės, padeda gyventi Evangeliją, nuolat augti ir išlaikyti draugystę su Dievu.

Mylėkime Mariją! Priimkime Ją į savo namus, kad Ji kiekvienam mūsų būtų tikra vadovė kelyje į šventumą. Prisiminkime, ką sako II Vatikano Susirinkimas:

"Tikrasis pamaldumas nėra nei bevaisis ir praeinantis jausmas, nei tuščia lengvatikybė, bet kyla iš tikro tikėjimo, kurio esame vedami į Dievo Motinos kilnumo pažinimą, į sūnišką meilę mūsų Motinai ir esame raginami sekti Jos dorybėmis (*LG*).

Iš italų k. vertė Ses. Dalia
BUČINSKAITĖ FMA

Minties galia

Kaimo takeliu žingsniavo keliauninkas. Staiga žolėje jis pastebėjo keistos formos daiktą. - Gyvatė, - pagalvojo. Nespėjus jam nė mirktelėti, gyvatė vikriai prišliaužė ir sulėjo keliauninkui mirtiną geluonį. Tuo pačiu takeliu ėjo kitas keliauninkas. Pamatė žolėje kažkokį keistą daiktą.

- Paukščiukas, - nusprendė. Išskleidęs sparnelius paukščiukas purptelėjo ir nuskrido.

Vėly vakarą nuošaliame kelyje

vairuotojui sprogo padanga. Išlipęs iš mašinos prisiminė, kad neturi su savimi domkrato. Apimtas neviltilies, nežinodamas ką daryti, toluoje išvydo spindintį žiburėlį: ten buvo kaimo trobelė.

Ėmė žingsniuoti trobelės link, tačiau beinant jį užplūdo mintys:

- O jei niekas neatidarys durų? O jeigu jie neturės domkrato arba nenorės man jo paskolinti?

Sulig kiekvienu klausimu, vairuotojo nerimas augo. Kai

KAI TAU SUNKU...

Pasaulis, šėtonas ir kūnas yra nuotykių ieškotojai, kurie, išnaudodami laukinio žmogaus, tūnančio tavo viduje, silpnbę, nori, kad mainais už nieko nevertą menką malonumą blizgutį atiduotum gryną auksą ir perlus, briliantus ir rubinus, permerktus gyvu ir atperkančiu tavo Dievo krauju. Kad atiduotum savo amžinybės kainą ir lobį.

Dar vienas nuopuolis... Ir koks nuopuolis! Pulti į neviltilį? – Ne! Nusizeminti ir per Mariją, savo Motiną, šauktis Jėzaus Gailestingosios Meilės pagalbos. Tark: pasigailėk! Ir – aukštyt širdį! Kad pradėtum iš naujo.

Tavo noras vengti nuodėmės nėra tikras noras, kol ryžtingai neatmeti progos nupulti. Nemėgink apsigauti, sakydamas, kad esi silpnas. Esi...bailys! O tai nėra tas pat.

Labai žemai nupuolei? – Tai ir pradėk dėti pamatus nuo ten, iš apačios. Būk nuolankus. Atsiversk 50 psalmę: "Sugrudusios ir nuolankios širdies Tu, Dieve, nepanikinsi..." Tai tiesa.

Tu sakai, kad tavo širdyje ugnis ir vanduo, šaltis ir šuluma, aistros aistrelės ir Dievas; viena žvakė uždegta šventajam Mykolui, kita – kipšui...

Nusiramink: kol nori kovoti, nėra tavo širdy dviejų žvakių, tik ta viena – Arkangelui.

Jei suvoki, kad šios kančios – kūno ar dvasios – yra apsilavimas ir nuopelnas, laimink jas.

Kaip labai žmonės bijo atgailos! Jeigu tai, ką jie daro norėdami patikti pasauliui, gryna intencija darytų dėl Dievo, kokie šventi būtų daugelis iš jų!

Jei aiškiai regi savo kelią, ženk juo. Kodėl neatsikratai bailumo, kuris sulaiko? Kodėl neatsiduodi Dievui kartą, visam laikui? I tikrųjų... Dabar?!...

(Iš Palaimintojo J. Escrivosa de Balaguer knygos "Kelias")

pagaliau jis pasiekė trobelę ir valstietis atidarė duris, vairuotojas buvo toks surizęs, kad iškart puolė grūtoti jam kumščiu:

- Na, ir pasilik sau tą šlykštų domkratą!

Tiki tuo ar ne – tavo mintys nulemia tavo gyvenimą. Jei nuolat galvoji, kad tave ištiks sunkumai ir nesėkmės, tai taip ir įvyks. Jei tau atrodo, kad esi nepatrauklus ir atstumiantis, tokie bus ir tavo poelgiai. Jei vaikui kartosime, kad jis kvailas, jis tikrai toks taps.

Iš "Rožės dvelksmas"

Tuokti ir krikštyti Lietuvoje galės ne tiktai kunigai

Vida SAVIČIŪNAITĒ

Lietuvoje netrukus krikštyti ir tuokti galės ir pasauliečiai kunigų pagalbininkai - diakonai.

Arkivyskupų konferencija baigia rengti nuolatinio diakonato programą, pagal kurią kvies pasauliečius vyrus po išvėntinimo tapti kunigų pagalbininkais parapijose bei kurijose.

Kauno arkivyskupas metropolitas Sigita Tamkevičius pristatė pagal užsienio šalių patirtį jo parengtą ir Lietuvos vyskupų konferencijos plenarinio posėdžio patvirtintą nuolatinės diakono tarnystės įvedimo Lietuvoje projektą.

„Diakono tarnystės poreikis nekelia abejonių. Mus visuomenė nuolat bara, kad bažnyčia daugiau rūpinasi savimi, bet ne žmonėmis. Diakono tarnystė ir yra artimiausiais tiltas tarp žmonių ir bažnyčios“, - sakė S. Tamkevičius.

Diakonais galės būti ne tik celibatui ištikimi, bet ir vedę vyrai.

Šeimas turintys pretendentai diakonais galės tapti sulaukę 35 metų, gyvenantys sakramentinėje santuokoje, praktiškai įrodę savo ištikimybę Bažnyčiai ir šeimos vertybėms.

Norintis tapti diakonu vyras turės gauti žmonos sutikimą.

Diakono tarnystei, kuriai priskiriama nemažai kunigui būdingų funkcijų, bus ruošiami ne tik pretendentai, bet ir jų žmonos.

S.Tamkevičiaus teigimu, labai svarbu, kad būsimoji bažnyčios tarno žmona bei jo šeima augtų kartu, kad sudarytų sąlygas šeimos galvos atsakingam pasirinkimui.

Arkivyskupas patikino, jog numatytas ir diakonų atšaukimo mechanizmas, kuris daug paprastesnis už galimybę atšaukti netinkamai misiją atliekančius kunigus.

Planuojama, kad diakonai iš pasauliečių bus rengiami vienoje vietoje.

Greičiausiai tai vyks Kaune - geografiškai patogiausiam mieste, kuriame yra kunigų seminarija, veikia Teologijos fakultetas.

Vyrai būti diakonais ruošis ketverius metus, studijuodami savaitgaliais.

S. Tamkevičius pristatė taip pat pasirašytos pirmos Kauno arkivyskupijos kurijos ir miesto savivaldybės bendradarbiavimo sutarį, pagal kurią abi pusės įsipareigoja baigti atstatyti įsisenėjusią problema tapusią Priskėlimo bažnyčią.

„Lietuvos rytas“

Motina Teresė bus skelbiama Bažnyčios palaimintąja

Mindaugas BUIKA

(Tęsinys iš praeito nr.)

Surinkta gausybė liudijimų

Kita svarbi jos vertybė yra tvirtas tikėjimas, be kurio „ji nebūtų pajėgusi visą save atiduoti vargingiausiųjų kasdieniams poreikiams, rodydama šią meilę nuo ankstyvo ryto iki vėlaus vakaro, nakties miegų skirdama tik tris arba keturias valandas“, - sakė kunigas B. Kolodeičiukas, kuris buvo vienas pirmųjų dvasininkų, pradėjusių Meilės misionierių kunigiškos šakos veiklą ir artimai pažinęs pačią Motiną Teresę.

Dvasinės „nakties“ išbandymai

Neseniai paskelbtame savo straipsnyje kunigas B. Kolodeičiukas taip pat pažymėjo, kad Motina Teresė savo dvasiniame gyvenime yra patyrusi didelių vidinių išbandymų, kuriuos jis vadina „sielos tamsiąja naktimi“. Tėvas B. Kolodeičiukas rašo, kad beatifikacijos bylos eigoje teko iširti Motinos Teresės laiškus savo dvasiniam vadovams, iš kurių paaiškėjo, kad, nepaisant tvirtos

vienybės su Kristumi ir visiško tikrumo savo pašaukimu darbuotis vargingiausiųjų naudai, ji taip pat patyrė vidinę tamsą ir skausmingą Dievo ilgesį. „Kaip žinoma, Motina Teresė liko šioje tikėjimo „tamsos“ būsenoje iki pat savo mirties“, - teigė jos bylos postulatorius.

Austras kunigas Leonas Masburgas, kuris, kaip vertėjas, lydėjo Motiną Teresę daugelyje kelionių ir bendradarbiavo jos beatifikacijos byloje, gruodžio pabaigoje duotame interviu Vatikanu radijui taip pat kalbėjo apie šią „tamsią naktį“, būdingą mistikų patyrimui. „Mums buvo netikėta sužinoti, kad Motina Teresė daugiau kaip 40 metų gyveno gilioje naktyje, - sakė jis. - Viename savo laišku ji rašo: „Dangus yra uždarytas. Ir tos maldos, kurias aš siunčiu į dangų, krenta man atgal į širdį kaip aštrus durklas“. Ir tai buvo ta pati moteris, kurią mes buvome įpratę matyti visada besišypsantią ir kupiną energijos“. Kaip minėta, tokia „dvasinės nakties“ būseną buvo žinoma daugeliui šventųjų, nors tęsdavosi ji trumpiau. Pavyzdžiui, šv. Teresė Avilietė sielos tamsybėje gyveno tris mėnesius.

Motina Teresė šias savo

Mirė prelatas Juozas Prunskis (1907-2003)

Balandžio 26 d., eidamas 96-uosius metus, JAV mirė prel. Juozas Prunskis - redaktorius ir spaudos organizatorius, krikščioniškos spaudos rėmėjas, žurnalistikos patriarchas.

Prel. Juozas Prunskis gimė 1907 m. Žvilbučių k. (Zarasų r.). Mokėsi Utenos progimnazijoje ir Rokiškio gimnazijoje. 1932 m. baigė Kauno kunigų seminariją ir buvo įšventintas kunigu. 1934-1936 m. VDU studijavo teisę. 1940 m. pasitraukė iš Lietuvos į JAV. 1945 m. Vašingtono katalikų universitete apgynė Bažnyčios teisės doktoratą.

Prel. Juozas Prunskis buvo daugelio katalikiškų laikraščių ir žurnalų Lietuvoje ir JAV bendradarbis, parašė per vienuolika tūkstančių straipsnių, parengė daugybę reportažų. 1936-1939 m. buvo „XX amžiaus“ vyr. redaktorius, 1939-1940 m. Katalikų veikimo centro informacijos biuro vedėjas; 1948-1972 m. dirbo „Drauge“, nuo 1953 m. „Lietuvių enciklopedijos“ žurnalistikos skyriuje. 1964-1969 m. redagavo marijonų žurnalą „The Marian“ (anglų kalba) ir 1972-1974 m.

žurnalą „Kristaus Karaliaus laivas“. Prelatas išleido apie trisdešimt knygų.

Prelatas Juozas Prunskis palaidotas gegužės 2 d. Šv. Kazimiero lietuvių kapinėse, JAV. Laidotuvių šv. Mišios aukotos Pal. J. Matulaičio misijos bažnyčioje Lemonte. „Bažnyčios Žinios“

(Prelatas Juozas Prunskis buvo rėmėjas Australijos Lietuvių Katalikų Federacijos leidžiamam laikraščiui „Tėviškės Aidai“ red.)

patirtas kančias pagaliau suprato kaip būdą dalyvauti nuckyžuotojo Kristaus kentėjimuose, kuris buvo visiškai išsemtas dėl pasaulio atpirkimo. Prisimename, kaip labai kentėdamas Kristus šaukė ant kryžiaus: „Mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ Nepaisant tokių sunkių išbandymų, Motina Teresė kartu spinduliavo Jėzaus meilės džiaugsmu, dėl nieko neatsisakydama Dievui duotų įžadų. Jos mistinis patyrimas, paskatinęs Meilės misionierių kongregacijos įkūrimą, o taip pat išgyventa dvasinė tamsa „atkleidžia jos anksčiau nežinotus šventumo bruožus ir stato ją į vieną gretą su Bažnyčios didžiasiais mistikais“, - pažymi kunigas B. Kolodeičiukas. Dvasinėje „naktyje“ mylėdama Jėzų ir trokšdama Jo meilės, Motina Teresė galėjo geriau suprasti dvasinius kentėjimus, jų vienišumą, jų nutolimą nuo Dievo, o tai tik stiprino jos apaštalavimą.

Stebuklingo išgijimo patvirtinimas

Kaip ir kiekvienoje beatifikacijos byloje, taip pat ir Motinos Teresės atveju galutinai kelią į paskelbimą Bažnyčios palaimintąja atvėrė stebuklingo išgijimo, įvykusio su jos užtarimu,

pripažinimas. Šventųjų skelbimo kongregacija patvirtino natūraliai nepaaiškinamą Indijos gyventojos Monikos Besros išgijimą, įvykusį 1998 m. rugsėjo 5-ąją, Motinos Teresės pirmųjų mirties metinių dieną. Jauna 34 metų moteris, penkių vaikų motina, iš nedidelės Patiramo vietovės Vakarų Bengalijos valstijoje (300 km nuo Kalkutos) sirgo tuberkulioziniu meningitu. Taip pat jai pilvo ertmėje buvo išsivystęs didelis auglys. Ligonė smarkiai karščiaavo, kentėjo didelių galvos skausmus, negalėjo valgyti ir miegoti. Dėl tokio jos išsekimo negalėjo būti daroma auglio pašalinimo operacija. M. Besra buvo atvežta į Meilės misionierių namus, kur susirinkusios vienuolės rugsėjo 5 dieną meldėsi prie jos lovos, prašydamos prieš metus mirusios Motinos Teresės užtarimo. Taip pat buvo kalbama šv. Bernardo malda į Švč. Mergele Mariją, kurią taip vertino Motina Teresė. Po to ant ligonės buvo uždėtas Dievo Motinos medalikėlis, kuris anksčiau buvo palietęs tik mirusios Motinos Teresės kūną. Ligonė Monika po šios procedūros ramiai užmigo, o kai pradėjo, jai nieko nebeskaudėjo - didelis auglys buvo išnykęs. Apžiūrėjęs gydytojas konstatavo, kad pacientė visiškai pasveikusi ir ji grįžo į savo šeimą. Kaip pranešė Vatikanu radijas, šio įvykio iširti į Inokiją nuvykęs italų katalikų žurnalo „Famiglia Cristiana“ korespondentas, susitikęs su stebuklingai išgijusia M. Besra, išsiaiškino, kad ji tarsi gavo malonę padėti kitiems savo maldomis į Motiną Teresę ir Švč. Mergele Mariją.

Vis dėlto M. Besros išgijimas sukėlė tam tikrą kontroversiją, nes ligoninė, kurioje iš pradžių ir buvo gydoma, vadovybė ėmė teigti, kad išgijimas įvyko dėl medicininių pastangų. Panašų įsitikinimą buvo pareiškusi Indijos mokslininkų, racionalistų asociacija ir netgi M. Besros vyras. Dėl to Vatikanu speciali medicinos konsultantų komisija ypač kruopščiai ištyrė visas išgijimo aplinkybes, kol priėjo prie išvados, kad netikėtas auglio išnykimas mediciniškai niekaip nepaaiškinamas. Pažymėtina, kad

(Nukelta į 8-tą psl.)

TĒVIŠKĒS AIDAI

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation

LEIDŽIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ FEDERACIJA

Redaktorė Marija Geštautienė.

Prenumeratos kaina metams Australijoje \$45 dol., Europoje ir Amerikoje paprastu ir oro paštu \$90 Aust. dolerių. Atskiras numeris \$1-50. Skelbimai už skilties vieną cm. \$3. Nuolatiniam skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožiūra.

PRAGAIŠTINGAS KARAS

dr. Jonas KUNCA, MD

Visos eilės mano straipsnių spėliojimai apie liūdnas Irako karo pasekmes deja išsipildė. Būtų daug maloniau, jei būčiau apsirikęs. Pasauliui reikalinga stipri, dvasiniai sveika Amerika. Tokia ji buvo, kol nepradėjo klajoti paklausius netikrų pranašų, žadėjusių jai pasaulio užviešpatavimą.

Sofistikuotom raketom ir bombom sugriovė Afganistaną ir Iraką, Vašingtono vadai rimtai susirūpinę žiūri į jų karių žudynes neva užimtose šalyse, į minias grūmojančių irakiečių, kurie reikalauja, kad okupantas atstatytų tvarką, sutaisyti elektros stotis, vandens tiekimo ir sanitarines įmones, kad aprūpintų vaistais ir

instrumentais apgriautas ir apiplėštas ligonines, o mases maistu. "Išlaisvintieji" reikalauja okupacinės kariuomenės pasitraukimo ir žudo amerikiečių ir anglų kareivius. Ką dabar daryti su tais gražiais naftos privatizacijos ir Vašingtonui palankios demokratinės valdžios įvedimo planais?

JAV apsiuokino prieš visą pasaulį. Prez. G.W. Bush ir Anglijos min. pirm. T. Blair patys Irake nerado jokių masinio naikinimo ginklų, dėl kurių, pagal juos, reikėjo taip skubiai pradėti karą nelaukiant, kad Saugumo Tarybos inspektoriai jų toliau ieškotų. Dabar pačių amerikiečių ir anglų tyrimo komisijos surado, kad abu alijantų minėti vadai vartojo nepatvirtintus įrodymus ir juos dar tyčia išpūtė, kad tik pradėti kariauti. Grasinio jie dar ir Prancūzijai ir Vokietijai, kad jos neprisideda prie to nepateisinamo karo. Dabar gėda jiems pažiūrėti tiesiai į akis. Gerai dar, kad europiečiai jiems neprikaišioja, o vietoje to mandagiai nutyli tą nemalonią aferą.

Karui užsibaigus JTO buvo pasiręmusi perimti sugriauto Irako atstatymą ir suorganizuoti irakiečių demokratinę valdžią. Ir ši pasiūlymą

Vašingtonas atmetė. Mat, galvojo vykdyti savo planus: kontroliuoti Irako naftą ir primesti jam valdžią, kuri būtų paklusni Amerikai ir labai draugiška Izraeliui. Greit pasirodė, kad irakiečiai tokios valdžios priimti visai negalvoja. Jie nori išsirinkti ją patys.

Beveik kas savaitę Irake žūsta amerikiečių, o paskutiniu metu ir anglų kariai nuo teroristų antpuolių, kurie vis gausėja. Alijantų kariai pavargę norėtų grįžti į saugias tėvynes. Vašingtonas sugalvojo mokėti lenkam, ukrainiečiam ir Centrinės Amerikos kariam, kad jie bent dalinai palengvintų okupacijos našta. Tam kongresas jau bene paskyrė virš 300 milijonų dolerių. Pačių amerikiečių 150.000 okupacinės kariuomenės išlaikymas Vid. Rytuose kainuoja po 2 milijardus kas mėnesį! Kaip ilgai JAV išdės išgalės padengti tokias išlaidas? Tikriausiai dėl to nukentės JAV ekonomika, kuri ir taip jau slubuoja.

Po tokių laimėtų praleidimų prez. Bush liko paskutinė žaidimo korta - Palestino taika. Ją ir išmetė ant stalo. Tik ir čia bėda. Europiečiam, rusam ir arabam duoto pažado, kad po Irako okupacijos JAV prezidentas išspręstų šią užsilikusią problemą, ne taip lengvai

išpildomas. Kad palestiniečiai nustotų savizudžių akcija, Izraelis pirmiau turėtų atitraukti savo kariuomenę iš okupuotų arabų žemių. O to jis ne tik kad nedaro, bet dar stato naujas kolonistų gyvenvietes. Dėl to ir atentatai nemažėja. Taika būtų galima, jei Vašingtonas įsakytų Izraeliui pasitraukti iš okupuotos teritorijos.

Teoriškai, tai galėtų būti. Izraelis išsilaiko tik dėl Amerikos jam duodamos ekonominės ir militarinės paramos. Liktų Vašingtonui tik griežtai pareikšti: arba jūs pasitraukiat iš okupuotų žemių arba mes nutrauksim paramą ir saugumo garantiją. Bėda, kad taip prabilti JAV prezidentas negali dėl padėties pačioje Amerikoje. Ten dominuoja žydų mažuma ne tik ekonomikoje, bet ir žiniasklaidoje ir politikos nustatyme. Irako karą įpiršo ne kas kitas, kai stipri neokonservatorių grupė su Wolfowitz ir Perle priešakyje. Taigi, vargu ar pavyks taika Palestinoje. Greičiausiai ir čia Vašingtono laukia dar viena nesėkmė.

Nežiūrint visų nelaimių norisi tikėtis, kad Amerika vėl atsigaus pakeitusi dabartinę politiką ir vėl įsijungs į bendrą JTO darbą. Amerikiečiai to galėtų atsiekti atsikratę Kabalos grupės dominavimu ir ryžtingai išsprendę Palestinos konfliktą.

XIII amžiuje susiklosčiusi geopolitinė padėtis diktavo neišvengiamų, gyvybiškai svarbių ir net nepopuliarių sprendimų seką, siekiant svarbiausio tikslo - išsaugoti Lietuvos valstybę, apginti ją nuo nesiliaujančių puldinėjimų, prisidengus stabmeldžių krikštijimo misija. Mindaugas aiškiai suvokė, kad Lietuvai toliau pasilikti paskutine pagoniška šalimi yra pražūtinga. Lietuva keletą šimtmečių priešinosi krikštijimui kardu ir stebino kaimynus atsparumu tokiems pasikartojantiems mėginimams. Antras nemažiau svarbus klausimas - iš kur priimti krikštą: iš Rytų ar Vakarų?

Vienuolis Kristijonas, rengdamas valdovą krikštui ir išsamiai aiškindamas krikščionių tikėjimo tiesas, natūraliu būdu atskleidė ne tik krikščioniškosios Europos valstybių tarpusavio ryšius, bet ir tuometinės politinės sistemos veikimą Europoje. Mindaugas ir jo aplinkos žmonės buvo pakrikštyti 1251 m. Tai buvo ir Lietuvos krikšto pradžia. Rygos aukšakaliai nukaldino aukso vainikus būsimiems karaliui ir karalienei. 1253 m. liepos 6 dieną įvyko Mindaugo ir jo žmonos Mortos karūnavimo iškilmes.

Popiežiaus Inocentas IV paskelbė Lietuvą priimtą į šv. Petro leno teisę. Tai buvo pripažinimas, kad Mindaugo valdoma šalis iš tikrųjų yra krikščioniška, kad Lietuva tampa pilnateise Europos valstybe. Mindaugo siekis atimti iš karingų kaimynų prisiimtą ir pagonių krikštijimo dingstimi pridengtą teisę puldinėti baltų genčių gyvenamas teritorijas ir jas plėsti gavo tvirtą teisinę atramą. Tikrovėje viskas klostėsi kur kas sudėtingiau, bet kito būdo patekti į krikščioniškosios Europos tautų šeimą nebuvo. Mindaugo posūkiu į Vakarus tikslingumą ir reikalingumą ne kartą patvirtino amžių patirtis. Lietuviams tai reikė pradžią permainingos kloties ilgo kelio iš senojo baltų tikėjimo į

KARALIAUS MINDAUGO SIEKIS VIRSTA TIKROVE

Edmundas SIMANAITIS

krikščioniškąją kultūrą.

Karalienė Morta mirė 1262 m. Valdingasis Mindaugas atvykęs į šermainis velionės seserį, Nalšios kunigaikščio Daumanto žmoną, pasiliko vaikams globoti. Toks buvęs velionės noras. Kai Briansko kunigaikštis sukėlė maištą, Mindaugas pasiuntė Daumantą su kariuomene malšinti sukilėlių. Šis pasinaudojo proga ir, pasišalinęs iš žygio, grįžo atgal ir kartu su Mindaugo seserėnu Treniota 1263 metų rudenį nužudė karalių Mindaugą ir jo sūnus - Ruklį ir Rupeikį. Būta ne tik asmeninio keršto motyvų. Žuvus valdovui ir jo įpėdiniam, karalystė nustojo egzistavusi. Vėliau Daumantas pabėgo į Pskovą, priėmė stačiatikių krikštą, gavo Timofėjaus vardą. Būdamas talentingas karvedys buvo išrinktas Pskovo kunigaikščiu. Sėkmingai kovojo prieš Livonijos ordiną ir savo gentainius - lietuvius. Po mirties buvo paskelbtas stačiatikių šventuoju. Jo kalavijas - Dovmantov mieč (rus.) - iki šiol tebesaugomas Pskove kaip relikvija.

Pirmojo ir vienintelio Lietuvos karaliaus žudikas tampa rusų cerkvės šventuoju! Šis faktas rodo, kad Lietuvos valstybingumo idėja brenodo patirdama stiprius smūgius, nusilpdama ir atsigaudama, prarasdama savo gynejus ir vis iš

naujo juos telkdama. Tautos pastangos išlikti niekada nebuvo užgesusios. O tai buvo įmanoma tik sukūrus savo valstybę ir nuolatos rūpinantis jos saugumu.

Mindaugo valstybė išliko šviesiu lietuvišku žiedu Europos tautų gėlyne, o Daumantas nesugriovė valstybės, bet, pavirtęs Timofejumi, nukirto savo genties šaknis. Valstybingumo, išdavystės, šventumo sąvokų sąlygiškumas sukrečia, jaudina ir žadina pilietinę savimone.

Mindaugo istorinio žygdarbio nepavyko pakartoti jau nė vienam iš vėlesnių Lietuvos valdovų. Likimas nelėmė Vytautui Didžiajam vainikuotis antruoju Lietuvos karaliumi. Per daug aktyviai kliudė šiam procesui ir savi ir svetimi priešininkai. Vytautas nebūtų pratęsęs Mindaugo dinastijos, tačiau Lietuvos valstybingumas būtų suspindėjęs iš naujo ryškia šviesa. Lietuvos karalystės atkūrimas neabejotinai būtų davęs impulsą lietuvių tautinės kultūros plėtrai.

Praejusio amžiaus paskutiniame dešimtmetyje Sąjūdžio pažadinta Lietuva sugebėjo pirmoji ištrūkti iš okupacijos narvo. 1990 m. kovo 11 d. Atkūriamasis Seimas trečią kartą XX šimtmetyje paskelbė, kad Lietuvos Respublikos nepriklausomybė atkurta! Mindaugo valstybė atgimė. Ir prieš šį įvykį ir po jo Lietuvos valstybingumo šalininkams nekėlė nė mažiausios abejonės, kad karaliaus Mindaugo parodyta kryptis į Vakarus - vienintelis saugią šalies gerovę laiduojantis kelias.

Partizaninio karo metais kovotojai sėmėsi stiprybės iš praeities, iš tėvynės istorijos. Negalima pamiršti neišsipildžiusios didžiosios vilties, kuria gyveno visi laisvės kovotojai, būtent - sulaukti paramos iš Vakarų. Deja, tuomet tarptautinė padėtis dar nebuvo palanki pavergtom tautoms.

Dabar padėtis radikaliai pasikeitusi. Lietuva pakviesta į Europos Sąjungą. Lietuvos gyventojai referendumu pritarė tokiam sprendimui. Tai labai iškalbingas rezultatas, liudijantis aukštą visuomenės pilietinę brandą. Taigi mūsų epochoje atsirado galimybė sėkmingai užviršuoti Mindaugo pradėtą reikalą. Tai pats svarbiausias Lietuvos vidaus ir užsienio politikos tikslas.

Tai ne tik karaliaus Mindaugo posūkiu į Vakarus pakartojimas, bet ir ženklus priartėjimas prie praėjusio amžiaus visų kartų laisvės kovotojų bei kitų rezistentų pagrindinio tikslo - laisvos ir saugios Lietuvos europinės demokratijos erdvėje. Tai, kas lietuvių tautai keletą šimtmečių buvo tik miglota svajonė, mūsų epochoje virsta tikrove. Europos Sąjunga kūrėsi po Europą ir pasaulį nuniokojusių karų. Europa vienijosi eksperimentuodama ir rizikuodama. Šis procesas tebevyksta. Buvo suvokta, kad reikia ieškoti naujų bendravimo ir sugyvenimo būdų, gerbiant žmogaus teises ir tautų kultūrinę identitetą. Tai didžiausias demokratijos laimėjimas pasaulio istorijoje.

Gilią prasmę slepia gal tik atsitiktinis sutapimas, tačiau jis simboliškas, reikšmingas, džiuginantis ir drauge įpareigojantis. Liepos 4-ąją JAV švenčia Nepriklausomybės dieną, Liepos 14-ąją Prancūzija iškilmingai mini Nacionalinę dieną, o tarp šių pasaulinės Demokratijos bastionų įsiterpia Karaliaus Mindaugo mūsų Tėvynės, Europos ir Pasaulio istorijai padovanota Liepos 6-oji - Lietuvos Valstybės diena. Ji pirmoji lietuviams ypač brangių švenčių triadoje. Antroji iš 1918 metų. Tai Vasario 16-oji - Valstybės atkūrimo diena. O 1990 metais Sąjūdis atnešė trečiąją - Kovo 11-ąją - Nepriklausomybės Atkūrimo dieną. Jos daliniai kūrėjai arba liudytojai esame bemaž visi šalies piliečiai.

(Nukelta į 8-tą psl.)

Iš "Dariaus ir Girėno testamento"

(1932, liepos 15-17)

Steponas Darius

Stasys Girėnas

MES SKRISIME Į LIETUVĄ!

Lietuvių tauta laukia iš savo sūnų ir drąsesnių žygių. Būtinai reikia ir jos sūnams prisidėti prie bendrojo darbo – tirti dar mažai žinomas Žiemų Atlanto vandenyno sroves, o taip pat naujai išrastas navigacijos būdus ir priemones pritaikyti kasdieniniams reikalams...

...jei Neptūnas ar galingasis audrų Perkūnas ir mums bus rūstus – pastos mums kelią į Jaunąją Lietuvą ir pašauks "Lituanica" pas save, – tada Tu, jaunoji Lietuva, turėsi iš naujo ryžtis, aukotis ir pasiręsti

naujam žygdarbiui...

"Lituanicos" laimėjimas tegu sustiprina jaunųjų Lietuvos sūnų dvasią ir įkvepia juos naujiems žygiams.

"Lituanicos" pralaimėjimas ir nugrimzdymas į Atlanto vandenyno gelmes tegul auklėja jaunimo atkaklumą ir ryžtą, kad Sparnuotas Lietuvis būtinai įveiktų kalstingąjį Atlantą Tėvynės Lietuvos garbei!

Tad šį savo skridimą ir aukojame Tau, Jaunoji Lietuva!
Stasys Girėnas Steponas Darius

Mūsų dabartis ir ateities darbų gairės

dr. Povilas JAKUČIONIS,
LPKTS-gos pirmininkas

1988 m. pakilusi tautinio Atgimimo banga iš naujo sužadino viltį atkurti Lietuvos valstybės Nepriklausomybę. Buvę sovietinių koncentracijos lagerių politiniai kaliniai ir Sibiro tremtiniai suskato jungtis į organizaciją, nes pavieniui ne ką nuveiksi. Mūsų organizacija, pavadinta "Tremtinio" klubu, atkurta 1988 m. liepos 30 d. Vėliau "Tremtinio" klubas pavadintas Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjunga (LPKTS).

LPKTS yra politinė organizacija. Ji savo veikloje vadovaujasi įstatais ir programa. Sąjunga dalyvauja visų lygių valdžios rinkimuose, kelia savo kandidatus ir per išrinktus atstovus įgyvendina savo programą. Svarbiausias Sąjungos veiklos tikslas yra Lietuvos Respublikos nepriklausomybės, teisingumo, demokratinės santvarkos ir valstybingumo įtvirtinimas. Sąjunga puoselėja tautinę savimonę ir tautinę kultūrą, skatina politines ir ekonomines reformas bei šalies gyvybinės galios stiprinimą. Kiti svarbūs uždaviniai yra sovietinės okupacijos ir lietuvių tautos komunistinio genocido padarinių likvidavimas, istorinės tiesos apie pasipriešinimą okupacijai atkūrimas bei pasipriešinimo kovų ir genocido aukų atminimo įamžinimas. Didžiausias konkretus įamžinimo darbas yra Lietuvos laisvės kovų ir komunistinio genocido aukų atminimo memorialo Vilniuje atkūrimas.

Įgyvendinama savo idėjas Sąjunga teikia pirmenybę kultūrinei veiklai. Periodiškai organizuoja tremtinių dainų šventės "Leiskit į Tėvynę" ir kasmetinės Laisvės kovotojų šventės Ariogaloje. Dauguma skyrių turi savo chorus ir kitokius meno saviveiklos būrelius,

tremties ir egzistencijos muziejus. Sąjungos skyrių pastangomis buvusiems Lietuvos partizanams atminti ir kitiems laisvės kovotojams pagerbti ir atminti kapinėse pastatyta šimtai paminklų ir keletas didelių memorialų. Tas prasmingas pasiaukojamas darbas dirbamas ir dabar ir bus tęsiamas ateityje. Sąjunga leidžia ir ateityje leis rezistencinį literatūrą, žurnalą "Laisvės kovų archyvas" ir savaitraštį "Tremtynys". Numatoma išplėsti "Tremtinio" apimtį ir publikacijų tematiką.

Politinėje veikloje Sąjunga reikalauja, kad būtų priimti reikalingi desovietizacijos įstatymai, sugrąžinantys teisingumą ir ginantys Lietuvos valstybę nuo grovimo iš vidaus; kad būtų patraukti teisminės atsakomybės komunistinio genocido organizatoriai, vykdytojai ir skundikai; kad Lietuva okupuojamos valstybės atlygintų Lietuvos valstybei ir jos gyventojam žalą, padarytą okupacijų metu. Mes siekiame, kad būtų sukurta efektyvi valstybės ir gynybos sistema, kad jauni kariai būtų ugdomi humaniška ir patriotine dvasia, kad visi jaunuoliai būtų kariškai apmokomi.

Ar esame pajėgūs savo siekius įgyvendinti? Taip.

Sąjunga savo narių skaičiumi (apie 50 tūkst.) yra didžiausia Lietuvos politinė organizacija, turinti 58 skyrius visoje Lietuvos teritorijoje. 16 tūkst. narių yra darbingo amžiaus. Tiek pat yra nuo 60 iki 70 metų amžiaus, t.y. galintys aktyviai dirbti visuomeninį politinį darbą 6 tūkst. Sąjungos narių turi aukštąją išsilavinimą, 20 iš jų – mokslų daktarai ir profesoriai.

Kad sustiprintume Sąjungos vaidmenį šalies politiniame gyvenime, privalome ieškoti būdų kaip pasiekti kiekvieną Sąjungos (Nukelta į 8-tą psl.)

Laiškai iš Australijos

Brangūs tėveliai,

Rašau Jums iš Australijos ir esu dar gyva ir man puikiai sekasi. Buvo sunkių dienų, bet viskas eina į gerą.

Kai pabėgau tą naktį, buvo labai šalta. Pervaziavom sieną ir teko miegoti miške. Tada kažkaip nusigavam iki Vokietijos.

Nenoriu Jūsų jaudinti, bet buvo vienu metu labai baisu, nes teko pravažiuoti pro rusų kareivius, bet ačiū Dievui, nesustabdė mūsų. Vokietijoje mane nusiuntė į pabėgėlių stovyklą – lagerį, kuris vadinosi "Kempton" vokiškai. Tai buvo britų rajonas. Toje stovykloje buvo pabėgėlių iš visokių Rytų Europos rusų okupuotų šalių. Visi bėgo galvodami, kad galės sugrįžti, bet vėliau dar ilgai laukė ir tebelaukia.

Stovykloje mums buvo duota lova ir mažas kambariukas, į kurį turėjo tilpti dar pora žmonių. Aš gyvenau su dviem kitom moterim – viena iš Kauno, o kita iš Klaipėdos. Su ta iš Klaipėdos suradom bendrą pažįtamą. Mums buvo skirta tam tikra maisto dalis, bet negavom to maisto beveik visai. Tik vėliau sąlygos pradėjo gerėti. Buvo sunku dėl drabužių, nes turėjau tuos, su kuriais pabėgau, ir dar porą gražių suknelių. Nenorėjau apsirengti gražiaisiais drabužiais. Tų suknelių nebeturiu, nes teko parduoti vėliu. Mums atsiųsdavo labdarą, bet visi tie drabužiai buvo vienodi. Buvo sunku, nes teko viską slėpti – darydavo kratą, ir jei rasdavo ką nors gero, paimdavo. Pasiėpiau sukneles, kurias man senelė dovanėjo, ir šeimos papuošalus, kur Jūs davėte.

Stovyklos darėsi geresnės – pradėjo kurtis bendruomenės. Buvo daug rašytojų, mokytojų, gydytojų. Turėjom ir koncertų, klasikinės muzikos, nes buvo ir muzikantų. Prabuvau stovykloje 3 metus. Rusai dar agitavo sugrįžti, bet net nežiūrėjau į tą pusę.

Kitos šalys ieškojo darbininkų, ir siūlė masinius darbo kontraktus. Pasirinkau važiuoti į Australiją, nes labai įdomiai skambėjo, ir norėjosi pamatyti dar nuo dinosaurų laikų gamtą, kuri ten beveik nepasikeitė. Man patikrino sveikatą ir išsiuntė.

Plaukėm laivu, kas užtruko daugiau, kaip mėnesį. Laive, kuriame aš plaukiau, buvo apie 200 lietuvių, ir panašus skaičius estų ir latvių. Kai pagaliau atplaukėme į Melburną, man pasakė, kad turėsiu dirbti kaip seselė ligoninėje.

Reikėjo slaugyti vyresnio amžiaus žmones ir valyti grindis. Sunkiausia buvo, kad nežinojau anglų kalbos. Dabar pramokau ir nusprendžiau pabaigti mokslą čia.

Mano kontraktas jau metai, kaip pasibaigė. Išdirbau du ilgus metus. Dabar dirbu restorane. Kitais metais planuoju susirasti vietą, kur gyventi vienai. Dabar gyvenu su pora kitų lietuvių.

Labai džiaugiuosi, kad man pavyko čia įsikurti. Tik labai sunku ir liūdna, kad teko palikti Lietuvą.

Labai pasiilgau Jūsų ir Lietuvos.

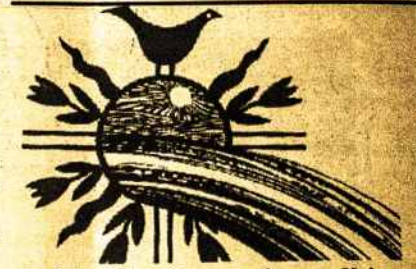
Su meile – Rūta. 1950.9.6
(Ieva Javičiūtė)

Brangūs giminaičiai,

Kaip gyvenimas sekasi Lietuvoje? Aš rašau Jums iš Australijos, kur jau gyvenu tris metus.

Man kitame krašte gyventi

SPINDULĖLIAI

be šeimos ir pažįtamų nelengva. Kai pirma atvykau laivu iš Vokietijos, turėjau pabaigti dviejų metų sutartį. Dirbau kaip slaugė ligoninėje. Kai sutartis pasibaigė praeitais metais, aš toliau dirbau, kaip seselė Beechworte. Iš Beechworto išsikrausčiau prieš keletą mėnesių atgal, ir dabar gyvenu ir dirbu Melburne.

Kai pagyvenus iš Lietuvos 1945 metais, atvykau į Vokietiją, ir ten 'dypukų' stovykloje, "Hanau", turėjau gyventi maždaug du metus. Su kitais lietuviais mes stengėmės palaikyti lietuvių kultūrą ir tradicijas. 1948 metais jau pradėjo leisti mus laivu emigruoti į Australiją.

Jau pagyvenus čia tris metus, aš išmokau anglų kalbą – bet nebuvo lengva. Australai dar nepriprato prie imigrantų, gyvenančių jų krašte, karts nuo karto parodo nemalonų elgesį su mumis.

Jau maždaug pripratau prie karšto oro, bet tą pirmą vasarą – oi, kaip buvo karšta! Gamta čia Australijoje kitokia. Jeigu esi kaime, tai iš ryto gali matyti kengūras laukuose. Gal kitame laiške atsiųsiu nuotrauką.

Melburne įsikūrė lietuvių bendruomenė. Ji turi lietuvių namus, ir kiekvieną sekmadienį lietuviai susieina kartu. Melburne gyvendama priklausau prie bendruomenės.

Aš su drauge, kuri su manim dirba, gyvename kartu mažame namuke. Neturime daug pinigų, bet stengiamės viena kitai padėti.

Gal vieną dieną galėsiu grįžti į Lietuvą. Kaip gera būtų su Jumis vėl susitikti po tiek daug laiko!

Aš noriu Jums visiems palinkėti daug sėkmės visur ir geros sveikatos, ir kad po karo visi saugiai gyventute.

Prašau Jūsų su manim palaikyti ryšius. Nekantriai lauksiu Jūsų laiškelio.

Viso geriausio!

Gražina 1951.3.3

(Gražina Kymantaitė)

Kaip aš tapau "Australijos lietuviu"

Su tėvyne išsiskyriau 1949-ais metais. Sunku buvo palikti šeimą ir jaunystę, bet negalima buvo pakeisti. Aš buvau politinis emigrantas, reikėjo bėgti nuo komunistų.

Išvažiavau į Vokietiją su žmona ir vaikais, patekom į stovyklą "Hanau". Šioje stovykloje buvo daug šeimų, kurios, kaip mes, pabėgo nuo komunistų. Susipažinau su daug lietuvių, kuriuos dar vis pažįstu.

Atvykimas iš Vokietijos į Australiją buvo ilgas ir nepatogus. Atplaukėm laivu po 4-6 savaites į Melburną. Laive gyvenom, kaip silkės, nes nebuvo daug vietos.

Atsimenu pirmą dieną Australijoje, tai buvo lyg vakar. Saulė kepina, vėjas vos pučia, mažai žalumynų. Buvau nustebintas pamatęs įdomius gyvulius. "Kangaru" – tai gyvuliukas, panašus į zuikį, mešką, ir voverytę, su ilga uodega.

Žmonės Australijoje buvo
(Nukelta į 5-tą psl.)

(Atkelta iš 4-to psl.)

gana geri, bet kartais negražiai ant mūsų užrėkdavo, ir sakydavo, kad šnekėtumėm angliškai.

Pirmos dienos Australijoje buvo praleistos lageriuose. Vyras buvo atskirti nuo vaikų ir moterų, ir išsiųsti dirbti po visą Australiją. Po dviejų metų atidirdavo savo sutartį ir buvo paleisti pradėti gyvenimą Australijoje su šeima.

Mes atvykę į Australiją patekom į lagerį Bonegiloje. Ten pagyvenome apie tris mėnesius, ir paskui išsiuntė mane į Kvinslendą dirbti cukraus plantacijoje. Čia dirbau du metus, bet buvau laimingas turėti gerą šeiminką. Per Kalėdas davė vištą valgyti kartu su jo šeima. Aš pasiilgdavau žmonos ir vaikų, ir šeimos Lietuvoje. Kol aš dirbau Kvinslende, žmoną išsiuntė dirbti mokykloje, o vaikus prižiūrėjo pažįstamoji.

Darbų imigrantai dažniausiai gaudavo fabrikuose, gaminti įvairius daiktus ir maistą. Man pabaigus sutartį, išvažiavom gyventi Sidnėjuje, kur aš gavau darbą batų gamykloje.

Namai būdavo didesni, turėjo daugiau vietos, ir su dideliais kiemais. Kadangi Australija tokia plati šalis, gyvenimas buvo panašus į ūkio gyvenimą. Daug žmonių augino naminius gyvulius, kaip ožius, avis ir vištas.

Vaikai buvo siunčiami į mokyklas, kuriose skirtingų lygių vaikai buvo mokomi vienodo lygio pamokose. Imigrantų vaikai gaudavo gerus pažymius matematikoje ir kituose dalykuose, bet anglų kalba buvo pati sunkiausia.

Mes nusipirkome namą ir išsiuntėme vaikus į mokyklą. Taip įsikūrėme gyventi naujoje šalyje.

Pirmos dienos Australijoje buvo sunkios, nes daug kas pradėjo gyvenimą iš nieko, ir turėjo priprasti prie naujos šalies, kultūros ir kalbos. Lietuviškai šventes ir papročius buvo sunku išlaikyti, tai su pažįstamais sukūrėme klubą. Šiame klube lietuviai ateidavo susipažinti su kitais lietuviais, švęsti šventes ir dalyvauti koncertuose ir šokiuose. Galima sakyti, kad buvo, kaip mažoji Lietuva.

Aš niekada neužmiršiu savo tėvynės, Lietuvos, nors ir gyvenau kitoje pusėje pasaulio. Kelionė į Australiją buvo neišvengiama ir neplanuota, bet užtat supratau, kad širdis visada pasiliks tėvyneje, ir aš ją ten palikau.

Jonas Brininskas

(Kristina Mardiyants)

Miela Lidija,

Jau du metai praėjo, kai nieko negirdėjau iš Tavęs. Kiekvieną kartą, kai pagalvoju, širdis suskausta. O kaip Tau sekasi? Tikiuosi, kad sveika. Iš manęs norėjai sužinoti, kaip buvo vykimai į Australiją.

Vienu žodžiu, buvo gan gera kelionė. Pirmiausia, kartu su šeima, apstojome Hanau išievių stovykloje. Po kelių savaitių užlipome ant amerikonių laivo "General Hann", ir atplaukėme į Australiją. Kelionė laivu buvo nuostabi. Vyras buvo apgyvendintas su amerikoniais gydytojais, prie laivo ligoninės, kadangi jis ten dirbo. Man su vaikais paskyrė maža kambariuką su dviuokšte lova, ir maža lovyte mažiukui Dariui. Buvo labai malonu kartu praleisti šią kelionę. Buvo taip skaudu matyti kitas motinas, sustumtas į maža kambarį su visais vaikučiais. Taigi, kelionė užtruko

maždaug 28 dienas, bet laikas greitai bėgo, kadangi buvome tokie laimingi ir sujaudinti, vykdami į saugų kraštą. Karts nuo karto mums buvo galima pasivaikščioti po dieną, atsigaiivinti šviežiu oru ir džiaugtis jūros bangų vaizdu.

Greitai atsiradome Melburno uoste, ir su baime išlipome į nežinią. Išnešėme lagaminus iš laivo ir įlipome į traukinį, kuris mus nuvežė į Bonegilos stovyklą. Stovykloje ilgėjomės Lietuvos, troškome visus vėl apkabinti. Bet, žinoma, tuo laiku čia buvo daug saugiau. Žmonės stovykloje buvo labai nuširdūs, vis norėjo mums padėti, kaip tik galint. Nors patys nieko daug neturėjo, visados su visais dalinosi, kada tik kam reikėjo, ar ko nors pritrūko.

Pradžioje maistas buvo labai prastas ir be skonio. Tiktai buvo baltos duonos ir dviejų rūšių dešros. Buvo ypatingai sunku priprasti prie karšto oro.

Po kelių mėnesių buvo galima vykti į arčiausią miestelį nusipirkti drabužių, ar kokio nors maisto. Parduotuvėse buvo galima nusipirkti juodos duonos ir įvairių rūšių sūrio – galėjai visko nusipirkti. Tiktai buvo labai skaudu, kai girdėjome australus keikiančius, dėl to, kad mes kalbėjome lietuviškai.

Esame labai laimingi, kad atvykome į Australiją. Šiuo metu net pradėjome statyti namelį, kad turėtume kur užauginti šeimyną.

Tikiuosi gauti laišką iš Jūsų kuo greičiau. Esu Jūsų labai pasiilgusi.

Su meile,

Alanta 1951.12.20

(Alanta Skeivytė)

Mieli giminaičiai,

Gavau Jūsų laišką prieš du mėnesius, bet tik dabar Jums atsakau. Turiu gerų žinių. Aš ne Vokietijoje, bet jau Australijoje.

Man viskas gerai sekasi. Kaip Jums visiems einasi Lietuvoje? Pasiilgęs labai Lietuvos, bet svarbiausiai, tai Jūsų. Praeitą laišką, kaip rašiau, tai dar buvau Vokietijoje, Hanau stovykloje. Tuo metu laukiau eilėje gauti vietos laive, kuris plaukė į Australiją. Aš Jums rašiau, kad vyksiu į Ameriką, bet, ilgai svarstęs, nusprendžiau vykti į Australiją, nors ir daug apie ją negirdėjęs. Taip pat, buvo per daug žmonių norinčių vykti į Ameriką. Tai pagaliau gavau vietą, atsiveikinau su Vokietija ir Europa, ir išplaukiau į Australiją.

Kelionė užtruko apie keturias savaites. Sąlygos laive nebuvo blogos. Gavom užtenkamai valgyti. Tik truko kelias dienas priprasti prie nuolatinio laivo siūbavimo. Po keturių savaičių pagaliau pamačiau Australijos žemę. Buvome išlaipinti Station Pier, tai Melburno uosto prieplauka. Traukiniu nuvykome į Bonegilos stovyklą. Kartu su manim buvo apie šimtas lietuvių.

Australijos gamta skiriasi nuo Lietuvos. Čia žolė išdžiūvusi. Medžiai visiškai kitokie. Jų kamienai lupasi. Bendrai atrodo, kad viskas čia išdžiūvę.

Bonegiloje išbuvau tik tris dienas. Man buvo nustatyta, kad reikia važiuoti į Kvinslendą, todėl, kad aš, ir trys kiti lietuviai, buvome parinkti dirbti nendrių laukuose.

Čia, Kvinslende, man nustatyta atidirbti du metus, po to būsiu laisvas gyventi, kur noriu. Darbas nėra toks sunkus, bet reikia

Melbourno Motinos Dienos dalyviai

priprasti prie šio karšto klimato. Čia mūsų šeiminkas geras. Per Kūčias iškepė mums didelę vištą. Labai neįpratę švęsti šv. Kalėdas, nes čia trisdešimt laipsnių karščio! Savaiame aišku, kad nėra sniego.

Dabar, Jums, mielieji, galiu pasakyti, kad mano gyvenimas jau susitvarkė. Nereikia nieko bijoti – jaučiuosi labai saugus ir laimingas.

Tikiuosi, kad šis laiškas Jus pasieks.

Lauksiu atsakymo iš Jūsų.

Pranas Pranaitis 1950 .1.10

Iš Aisvydo dienoraščio

Šią savaitę aš dalyvavau Motinos dienos minėjime.

Prieš minėjimą Malūnėlio tautinių šokių grupė atliko repetaciją, nors mudu su Ramūna pavėlavom.

Po to persirengiau ir koncertas prasidėjo. Mes daug šokom ir tarp šokių bandėm suvaldyti mažus vaikus.

Artėjant minėjimo galui buvo laikas J. Arienės klasei pasirodyti spektakliu "Bjauri dvokiantis žolė – tabakas". Įvyko daug netikėtų juokų per pasirodymą, tačiau žmonės garsiausiai juokėsi, kai Karalius (kurį vaidinau aš) mirė nuo daug metų rūkymo. Po to visi artistai nusilenkė, žmonės plojo.

Galiausia visi pagiedojo "Marija, Marija" ir tuo Motinos dienos minėjimas sėkmingai užsibaigė.

Aisvydas Sadauskas

Mano mama

Aš myliu labai savo mamą.

Ji taip rūpinasi manim,

Prižiūri ir mane ir namą,

O nesirūpina savim.

Jos maistas visuomet

skaniausias,

Ar rytą, ar dienos gale.

Jos balsas visuomet

švelniausias,

Kada ji pašaukia mane.

Mantas Vaitkus

AR TIKRAI NORĖČIAU TOKIO

GYVENIMO?

Ar aš norėčiau, kad mano gyvenimas būtų kitoks, tai yra, kad jis būtų nepaprastas ir nekasdieninis? Ar daug ko nedaryčiau, ką dabar darau? O ką gi aš dabar darau? Lankau 10-tą klasę Melton Secondary koledže ir lituanistinius kursus, šeštadieniais. Šoku džiaza ir baletą per savaitę ir šoku tautinius šokius, antradieniais ir šeštadieniais. Namuose studijuoju ir darau namų darbus. Jeigu turėčiau laiko, norėčiau daugiau su draugėmis pabendrauti.

Ateityje norėčiau keliauti po pasaulį. Tikriausiai į Kanadą, Prancūziją, Italiją ir Angliją... suprantama, kad irgi į Lietuvą.

O kokia profesija man būtų labiausiai prie širdies? Norėčiau būti pradžios mokyklos mokytoja. Mano svajonė yra būti aktore arba

dirbti televizijoje. Bet būtų nepaprastai daug darbo ir labai mažai laisvalaikio!

Ar tikrai norėčiau tokio gyvenimo?

Raminta Kymantaitė

Jeigu aš turėčiau milijoną dolerių...

Jeigu aš turėčiau milijoną dolerių, pirmiausiai viską idėčiau į banką, kad nepamesčiau. Idėjęs pinigus į banką, nusipirkčiau porą butų arti miesto, ir juos išnuomuočiau. Palaukčiau kelis metus, iki kol aš vėl turėčiau daug pinigų. Tada nusipirkčiau privatų reaktyvinį lėktuvą. Jame būtų labai gražios ir patogios baltos odinės sėdynės ir didelės lovos. Taip pat būtų didelė vonia su "spa". Savo lėktuvu aš apkeliačiau pasaulį su savo šeima. Kai sugrįžčiau į namus, dar susitaupyčiau pinigų, ir tada nusipirkčiau sau limuziną su vairuotoju, o mamai – naują Mercedes modelio mašiną. Taip pat nusipirkčiau naują šuniuką. Atlikusius pinigus, jeigu kiek beliktų, idėčiau į banką dėl savo mokslo ir ateities.

Martynukas Didžys

VIENĄ DIENĄ...

Viens dieną aš buvau futbolo žaidime "M.C.G." aikštėje. Staiga pradėjo žemė drebėti, ir girdėjom didelį garsą, kaip perkūniją. Po to pamačiau didelį mėlyną spindulį danguje. Visi žmonės aplinkui mane žiūrėjo, nežinodami, kas atsitiks. Tą mėlyną spindulį artėjo prie futbolo aikštės, kol pagaliau ant aikštės sustojo.

Dabar spindulys dingio ir nutilo garsas. Matėsi labai didelis, apvalas erdvėlaivis. Durys atsidarė ir išėjo maži žmogeliai su mažais šautuvais. Vyriausias iš jų paėmė mikrofoną ir tarė:

- Aš skelbiu karą!

Žmonės pradėjo juoktis:

-Žiūrėk, kokie jie maži!

-Jie nori kariauti prieš mus!

-Ha, ha, ha!

Greitai žmonės pamatė daugiau erdvėlaivių. Jų atsirado šimtai. Dabar žmonės buvo išsigandę. Jie pradėjo bėgti ir klykti. Man reikėjo kažką padaryti, nors supratau, kad mes niekada negalėtume nukariauti tų visų erdvėlaivių. Jie jau pradėjo viską bombarduoti.

Tada aš sugalvojau, ką daryti. Reikia surasti jų vadovą ir pagrasinti, kad jeigu jie nepasitrauks, jis mirs! Aš greitai nuvažiauvau į Prezidento rūmus ir pasakiau jam savo idėją. Jam tai patiko, ir jis tuojuos įsakė kariuomenei surasti tų žmonių vadovą "M.C.G." aikštėje. Kai surado vadovą, ir jam įsakė su savo žmogeliais apleisti planetą, jie pasitraukė.

Nuo šio laiko žmonės iš kitų galaktikų nebeatvyksta, nes žino, kad mūsų pasaulis yra gudriausias.

Ramūna Sadauskaitė

Iš knygos "PO EUKALIPTAIS"

Alėš šeima prie Somers pajūrio

Alė LIUBINIENĖ
(Tęsinys iš praeito nr.)

Pirmosios Dienos
Beechworth

- Jis yra toks pats pasiklydelis šitam krašte kaip ir mes. Kada priemūs prisiglaudė, buvo tik oda ir kaulai. O dabar tik pažiūrėk į jį. Jis galvoja, kad ne tik namas, bet ir mes priklausom jam.

- Ar tai tu, Vidai? – išgirdau aštrų moters balsą iš virtuvės, vokiečių kalba.

- Eikše čia, Marlėna. Aš turiu netikėtumą tau, - jis jai irgi atsakė vokiškai.

Mums einant koridorium, iš virtuvės išėjo subrendusi moteris. Ji buvo daug vyresnė už Vidą, o aptemptoje suknelėje matėsi daili figūra.

- Ką tu čia parsivedei? – ji paklausė griežtu balsu, nežinodama, kad aš irgi supratau vokiečių kalbą.

- Aš esu Alė iš Smilgių. Mes buvom kaimynai Lietuvoje, - nustebinau ją atsakydama vokiškai.

- Ach...kaip malonu, kad Vidas susitiko seną pažįstamą, - apžiūrėdama mane, dvejojančiai atsakė.

- Aš norėčiau pasikviesti Alę pietums pas mus. Ar užtenkamai turi išvirus? – jis nedrąsiai paklausė savo žmonos, vesdamas mane į salionėlį.

- Jeigu tu taip jau nori, tai gerai, - ji atsakė šaltai.

Tuo tarpu sena moteriškė pasirodė miegamo tarpduryje ir pratrėmus akis, lyg būtų neprimatant, apžiūrėjo mane.

- Čia Marlenos mama, - Vidas man pašnibždėjo, atsigręždamas į ją.

- Mama, aš sutikau seną pažįstamą iš Smilgių. Ji buvo tik vaikas tada, o pažiūrėk į ją dabar, - jis paprastai pristatė mane.

- Ja, ja, - atsakius ji praėjo pro mane.

Iš virtuvės pasklido kvapas lašinukų su svogūnais. Jau buvo vidudienis, o po tiek netikėtų dienos įvykių, klausimų ir atsakymų, pasijutau išalkus.

Išgirdus Marleną šaukiant prie pietų stalo, pasekiau Vidą į virtuvę, kuri buvo maža, bet tvarkinga. Stalas buvo padengtas balta staltiese keturiems. Viduryje stalo stovėjo didelis duobenis pilnas sriubos.

- Šaltibarščiai, šiandiena. Kaip puiku... Aš tokio gardaus patiekalo nesu valgijęs nuo Smilgių laikų, - ją gynėu, kiek išmaniau.

- Vido draugas lietuvis mane išmokė kaip juos daryti, - ji atsakė, padedama dubenį karštų bulvių su lašinukais ir svogūnais šalia šaltibarščiu.

Vidas, ištraukęs dedės savo uošvei ir žmonai, pasodino jas prie stalo. Pagalvojau, kad joms ilgai netruko ji išdresiruoti. Kadangi aš nebuvo pratus prie tokių elegantiškų papročių, pati pasitraukiau sau kėę ir sudribau ant jos.

Pietaujant mėginau užvesti kalbą su Marlėna, bet ką besakiau, niekas jos nedomino. Tada prisiminiau mano nuotykių bažnyčioje su nosinaite.

- Ar matei kas man atsitiko pamaldų metu? – paklausiau Vido.

- Nesirūpink, Ale. Aš tą patį daug kartų esu matęs atsitinkant kitoms imigrantų moterims. Ateityje nešiook skyrbelaitę, jei nenori, kad tau uždėtų nosinaitę ant galvos.

- Australai yra tikrai keisti. Aš nežinau ar kada prie jų priprasiu, - Marlėna pirmą kartą nusišypsojo.

- Bet mūsų laimei jie širdingai stengiasi suprasti mus ir mūsų poreikavimus. Tikėk manim, Ale, kad jie net padėjo mums susirasti šitą namą, po mūsų vestuvių, kuri dabar nuomuojam, padovanodami savo baldus jam apstatyti, - Vidas šnekučiavo, pildamas šaltibarščius į mano lėkštę.

- Teisybė, bet būtų dar geriau, kad mus paliktų ramybėje. Marlėna juokais paprieštaravo. - Bet juk mes gyvename mažam miestelyje, ką kito galim tikėtis.

- Vidai, kodėl tu juokiesi. – paklausiau.

- Mano žmona turi omenyje įdomų nuotykių. Tik keleta dienų atgal, atidaręs dėžutę mėsos katinui, išgirdau kažką baldantis prie priekinių durų. Su ja rankoje, nuskubėjau atidaryti jas.

- O kas tada? – nekantravau.

- Jie pamatę su katino maistu rankoje, nustebe pašpoksojo į mane, apsisuko ir nuėjo.

- Tai na ir kas?

- Kitą dieną tie patys žmonės vėl atėjo prie durų, bet šį kartą jie atnešė krepšį pridėtą pilną maisto ir dar porą bonkų alaus, - šypsodamos, Vidas tęsė toliau.

- Kaip jie taip galėjo pagalvoti, kad mes esame tokie ubagai, kad valgytume katės konservus? - išdidžiai pareiškė Vido uošvė, ponija su išsilavinimu, kuri buvo ištekėjus už vyro su aukšta tarnyba estų valdžioje prieš karą.

- Aišku... kaip jie šitaip galėjo padaryti? – aš su ja sutikau, bijodama užpykinti ir taip toliau

Pakalbėkime apie sveikatą...

Daktaro Jono
ADOMAVIČIAUS
sveikatingumo mokykla

pavojų susirgti širdies ligomis ir skrandžio, kepenų, stemplės vėžiu dėl joje esančių polifenolių. Tai net 100 kartų stipresni už vitaminą C antioksidantai.

Arbatoje esantys polifenoliai – katechinai stabdo naujų kraujagyslių augimą, taigi verčia badauti pradinės stadijos vėžį. Jie apsaugo DNR nuo sužalojimo, kurį sukelia vėžį skatinančios medžiagos. Tie, kas žaliosios arbatos nemėgsta gerti, ja gali skalauti burną. Tai padės ilgiau išlaikyti sveikus dantis.

Žalioji arbata

Azijos gyventojai žaliosios arbatos geria tiek, kiek europiečiai kavos. Gausiai geriama (apie 10 puodelių kasdien) žalioji arbata mažina

Per delčią nesikirpk!

Apie tai, kad mėnulis veikia žmogų, tikėta dar gilioje senovėje. Tuo galima tikėti, galima netikėti, vis dėlto retkarčiais pakelti akis į vakaro dangų tikrai nepakenktų. Įsitikinta ir mūsų laikais, jog daugiausia vaikų gimsta mėnuliui augant bei per jaunatį.

Jaunatis ateina kas 28 dienos ir kalendoriuje paprastai žymima juodu rutuliuku. Tuo laiku mūsų organizmas būna pasirengęs apsivalyti. Per jaunatį rūkaliams lengviau mesti rūkyti, girtuokliams atsakyti svaigalų, storuliams – atsakyti pyragaičio ar pradėti vegetariškai maitintis.

Priešpilis kalendoriuje

Zitos Stonienės braižinys

juokaujant, jos šaltas manęs priėmimas pradėjo pamaži atšilti. Atėjus laikui atsiveikinti, tikėjau, kad man pasisekė užmegsti santykius su jomis ir kad jos į mane daugiau nebekreivos.

Vidas palydėjo mane iki vidurio miestelio. Eidami šnekučiavom apie jo šeimą, kuri pradingo be žinios už "geležinės uždangos". Kai atsiveikinome, jis nenorėjo paleisti mano rankos, lyg būtų įsikabinęs į savo praeitį.

Kai priejau arčiau slaugių namų, mano akyse blykstelėjo spalio naktis 1944 metais. Tai

žymimas mėnulio pjautuvu, kurio rageliai atgręžti į kairę. Organizmas viską puikiai pasisavina. Ši mėnulio fazė labai tinkama gydytis, rūpintis savo kūno sveikata ir grožiu. Per priešpilnį pakirpti plaukai auga kur kas greičiau negu įprastai. Tačiau kuo rečiau pilnatis, tuo sunkiau gyja žaizdos. Priekabios šeimininkės tvirtina, kad skalbiniai, išskalbti mėnuliui augant, būna ne tokie balti kaip per delčią.

Pilnatis kalendoriuje paprastai žymima baltu rutuliuku. Jautriems žmonėms tai ne itin malonus metas. Jie tampa neramūs, blogiau miega. Keliuose įvyksta daugiau avarių, o nusikaltėliams kyla noras imtis savo juodų darbų. Žaizdos gyja lėčiau. Ir ne tik žmonėms! Štai kodėl seni sodininkai per pilnatį negeni vaismedžių.

Delčia kalendoriuje žymima mėnulio pjautuvu, kurio rageliai atgręžti į dešinę. Dylančio mėnulio periodu mūsų organizmas esti geriausias sportinės formos – kalnus galėtume nuversti. Tiktų apsilankyti pas dantų gydytoją: ir nemalonių pojūčių bus mažiau ir plomba ilgiau laikysis. Pastebėta, kad per delčią sparčiau ir sėkmingiau pavyksta nudirbti visus darbus. Oda tampa sausesnė, labiau atspari skausmui, todėl galima užsiimti ne itin maloniomis procedūromis: pavyzdžiui, šalinti karpas. O štai plaukų kirpimą patariam atidėti.

Ramunė TOLVAIŠYTĖ

buvo ziaurus likimo naktis, kuri išplėdė mus iš protėvių žemės Lietuvoje. Tą naktį aš paskutinį kartą mačiau Vidą, kada jo liekną figūrą pasirodė iš tamsumos karo ugnies pašvaistėje.

- Rusai jau Gronščiuose... Tik keletą kilometrų... - jis mums šaukė, pravažiudamas dviračiu per mūsų kiemą.

Kas galėjo tada patikėti, kad tai buvo pradžia ilgos, vargingos kelionės į kitą pusę pasaulio ir mūsų gyvenimo tolimam Australijos kontinente.

(Bus daugiau)

IŠ MŪSŲ PARAPIJŲ

Šv. Mišios aukotos:

Už Šneiderių šeimos mirusius – Juozo v., Onos v., Sofijos v., Vaclovo v. užsakė Jonas Šneideris,

Už Jonės Mažylienės v., užsakė Petras Mažylis,

Už Gedimino Šabunausko v.,

Už Juozo Mikšto v., užsakė Viva Alekna ir Sodaičių šeima,

Už Aloyzo Stakaičio v. 3 met.,

Už Kazimiero v., ir Julijono v. Stakaičius,

Už Kazimiero v. ir Mortos v. Stakaičius,

Už Karolio Prašmuto v.,

Už Stakaičių ir Prašmutų g.m.v., užsakė Morta Prašmutienė,

Už Alekso Baltučio v. liepos 4 d., užsakė Genutė Baltutytė.

Melbourno Parapijos Tarybos pranešimas

Liepos 20-27 dienomis (sekmadieniais) prie bažnyčios ir Lietuvių Klubę bus renkamos aukos kunigo Egidijaus Arnašiaus išleistuvėms.

Iškilmingos mišios bus aukojamos Šv. Marijos Jūros Žvaigždės bažnyčioje, West Melbourne. Išleistuvių pietūs vyks Lietuvių Klube jubiliejinėje salėje rugpjūčio 3 d.

Tarybos valdyba

Aukos Kun. Pr. Dauknio paminklui:

po \$20 R. Mačiulaitienė ir M. Narušienė.

Parapijos Taryba dėkoja už aukas.

Alės Liubinienes knyga "Home no more" galima įsigyti Melbourno Lietuvių bibliotekoje. Lietuvių Namuose.
Knygos kaina tik \$10

Dėmesio

Melbourno Lietuvių Klube surasta klausos aparatūra - prašome kreiptis pas Rūtą Kemešytę, Klubo Baro vadovę, šeštadieniais arba sekmadieniais.

Nationwide SBS fm Radio Frequencies

Lithuanian every Tuesday at 5 pm

Adelaide	106.3
Brisbane	93.3
Canberra	105.5
Darwin	100.9
Hobart	105.7
Melbourne	93.1
Perth	96.9
Sydney	97.7

Lietuvos miestų kodai:

Alytaus	315	Šiaulių	41
Druskininkų	313	Akmenės	425
Lazdijų	318	Joniškio	426
Varėnos	310	Kelmės	427
Kauno	37	Pakruojo	421
Birštono/Prienu	319	Radviliškio	422
Jonavos	349	Tauragės	446
Kaišiadorių	346	Jurbarko	447
Kėdainių	347	Šilalės	449
Raseinių	428	Telšių	444
Gargždų/Klaipėdos	46	Mažeikių	443
Kretingos	445	Plungės	448
Neringos	469	Utenos	389
Palangos	460	Anykščių	381
Škuodo	440	Ignalinos	386
Šilutės	441	Molėtų	383
Marijampolės	343	Visagino	386
Šakių	345	Zarasų	385
Vilkaviškio	342	Vilniaus	5
Biržų	450	Šalčininkų	380
Kupiškio	459	Širvintų	382
Panevėžio	45	Švenčionių	387
Pasvalio	451	Trakų	528
Rokiškio	458.	Ukmergės	340

Visus Tasmanijos ir Australijos lietuvius, ypač **Ramūno TARVYDO**, mirusio 2003 04 24, žmoną Judy ir dukras, kuo nuoširdžiausiai užjaučiu, netekus rūpestingo tėvo ir vyro, veiklaus lietuvių bendruomenės nario ir vadovo, plačių gabumų žmogaus, geologo, dainininko, akordeonisto, knygos apie Pabaltijo žmones autoriaus, kuris ypatingai rūpindamasis savo šeima, ilgai vadovavo ir visokiais būdais neužmiršo lietuvių bendruomenės, daugelsyk padėjo seneliams, ligoniams ir kitiems, reikalingiems pagalbos asmenims.

Tegul jo atminimas neblėsta Jūsų širdyse, teprisimena visi, kurie su Juo susidūrė, malda, gerais darbais ir kitais būdais Jam pagelbsti, kad nuėjus Anapus, Jis kuo greičiau išvystų Aukščiausiojo Veidą.

Kuo nuoširdžiausiai geru žodžiu minėdamas iškeliausį šį visapusiškai Dievo dovanomis apdovanotą vyrą, jį prisimena ir savo maldose,

kun. Kazimieras Ambrasas S.J.

Lietuvos Dailininkų Sąjunga

Lithuanian Artist's Association

Lietuvos Dailininkų sąjunga pradeda vykdyti virtualų projektą, kuriuo stengiasi supažindinti pasaulio visuomenę su Lietuvos menininkais ir jų darbais. Šis virtualus projektas aprėpia visas meno rūšis. Daugelyje vaizduojamojo meno sričių Lietuvos menininkai yra pasiekę didelių aukštumų, yra pripažinti ir plačiai žinomi visame pasaulyje. Menininkų darbai puošia daugelio garsių pasaulio galerijų ir pavienių meno kolekcionierių rinkinius. Lietuvos monumentalistų darbai puikuoja užsienio visuomeniniai pastatai ir individualūs užsakovai.

Prašome Jūsų prisidėti prie Lietuvos meno propogavimo Jūsų šalies gyventojų ir išeivijos tarpe. Manau, kad daugelis lietuvių ir jų ainių, gyvenančių ne Tėvynėje, turi sentimentų Lietuvai ir neabejingi jos menui. Dauguma lietuvių šeimų norėtų turtėti vieną kitą meno kūrinį, dalelę Lietuvos dvasios, kuri primintų joms

istorinę Tėvynę bei skiepytų jų palikuonims meilę jai. Mūsų menininkų darbai pasižymi originalumu ir jų kainos, lyginant su užsienio menininkų darbų kainomis žymiai pricinamesnės.

Maloniai prašome Jūsų savo vykdomuose renginiuose ir prieinamoje spaudoje paskleisti savo bendruomenės tarpe žinių apie mūsų projektą, Lietuvos menininkus ir jų kūrinius bei darbus. Jūs tuo labai prisidėsite prie Lietuvos vaizduojamojo meno pristatymo pasauliui ir jo tolesnio vystymosi.

Projekto svetainė internete: <http://www.lithuanianart.org/>

Pagarbiai

A. Vaclovas Krutinis
Lietuvos dailininkų sąjungos pirmininkas

Talka Current Interest Rates

The following interest rates apply from **JUNE 29, 2003** for all new and renewed deposits and for all loans:

Term Deposits

Withdrawals may be made from term deposits before maturity date. In such cases, only 0.5% is payable on the withdrawn sum.

12 month	4.4%
6 month	4.2%
3 month	4.0%

Account minimum \$500

Current Accounts

\$5,000 +	2.0%
\$1,000 - \$4,900	1.5%
\$100 - \$999	1.0%
Youth/Kids Account	2.0%

Loans

No establishment or other fees charged for any loan.

Loan interest rates may be varied during the year depending on current interest rates offered by banks and other finance bodies.

1st Home Loans capped for 12 months No mortgage legal fees nor stamp duty payable	5.5 %
Mortgage Secured	5.99%
Personal Up to \$5,000	12.0%

Lithuanian Co-operative Credit Society "Talka" Ltd

Melbourne	(03) 9328 3466
Adelaide	(08) 8362 7377
Sydney	(02) 9796 8662

talka@access.net.au

Motina Teresė bus skelbiama Bažnyčios palaimintąja

(Atkelta iš 2-tro psl.)

moteris ligoninėje buvo gydoma nuo meningito ir šis gydymas jokių būdų negalėjo sąlygoti masyvaus auglio dingimo pilve per vieną naktį. Teologų konsultantų komisija tuo atveju patvirtino, kad išgijimas susijęs su maldomis prašant Motinos Teresės užtarimo. Jos dangiškai paramai priskiriama ir daugiau suteiktų malonių, ypač tiems maldininkams, kurie pastarųjų penkerių metų laikotarpiu po Motinos Teresės mirties gausiai lankė jos kapą Kulkutoje.

Dangiškoji draugė ir užtarėja

„Motina Teresė dažnai sakydavo, kad „šventumas nėra prabanga nedaugeliui, bet įprasta pareiga kiekvienam iš mūsų“, - teigiama minėtame padėkos laiške už sprendimą dėl Motinos Teresės beatifikacijos, kurį pasirašė dabartinė Mielės misionierių kongregacijos vadovė sesuo Nirmela Joši ir postulatorius kunigas B. Kolodeičiukas. – Tegul jos pavyzdys padeda mums siekti šventumo: mylėti Dievą, gerbti ir mylėti kiekvieną žmogiškąjį asmenį, Dievo sukurtą Jo panašumu ir kuriame Jis gyvena, o taip pat rūpintis mūsų vargstančiais ir kenčiančiais broliais. Tegul visi ligoniai, kenčiantieji ir tie, kurie ieško Dievo pagalbos, randa Motinoje Teresėje draugę ir užtarėją“.

(Pabaiga)

KARALIAUS MINDAUGO SIEKIS VIRSTA TIKROVE

(Atkelta iš 3-čio psl.)

Ir visas Europos Sąjungos valstybes jungia Europos Himno žodžiai:

Seid umschlungen, Millionen!

Diesen Kuß den ganzen Welt!
(Apsikabinkite, milijonai! Šis bučinys visam pasauliui!, vok.)

Odės „An die Freude“ autorius poetas Fridrich Schiller ir Devintosios simfonijos kūrėjas Ludwig van Beethoven – vokiečių tautos genijai širdimi ir protu suvokė oraus tautų bendravimo principus, kuriuos komentuoti būtų šventvagiška. Geriau giedoti, klausytis ir tydomis didžiuotis – kokie stiprūs esame, kai kartu, kai pasitardamučiu tai darome ir šypsomės į akis žiūrėdami...

Raudonės pils, XVI-XVII a. Jurbarko raj.
The castle of Raudonė, 16th-17th c. Jurbarkas region

Mūsų dabartis ir ateities darbų gairės

(Atkelta iš 4-to psl.)

narį. Kiekvieną buvusį politinį kalinį ar tremtinį. Paraginti juos dalyvauti politinėje ir visuomeninėje veikloje pagal kiekvieno galimybes, polinkius, sugebėjimus. Tai pirmiausia yra skyrių tarybų veiklos

užduotis, labai sudėtinga ir sunki, bet būtina. Reikia daugiau ir įvairesnės kultūrinės veiklos, įvairių renginių, minėjimų, paskaitų, pabendravimų pačiomis įvairiausiomis progomis. Kiekvienas narys privalo lankyti susirinkimus, skaityti „Tremtinį“.

Sąjungos tarybos valdyba ir skyrių tarybos turi suformuoti gausius komitetus ir komisijas pagal veiklos sritis. Jei skyriaus taryboje aktyviai dirba tik keletas žmonių, tai taryba dirba blogai. Politinį ir kultūrinį darbą reikia decentralizuoti. Visur yra gabių ir darbščių žmonių.

Svarbu juos surasti ir įtraukti į darbą. Nauji Sąjungos veiklos reglamentai sudaro geras prielaidas tokioms naujovėms atsirasti ir plėtotis.

Visiems Sąjungos nariams linkiu kuo geriausias sėkmės dirbant atgimstančios Lietuvos labui.

Atradimai paplitę pasaulyje

Maždaug 300 mūsų eros metais pasirodė pirmoji kulinarijos knyga, kurios autoriumi laikomas žinomas romėnų gurmanas Alicus.

Maždaug tuo pat metu Artimųjų Rytų musulmonai pradėjo naudoti kavą – kaip priemonę nuo miego.

1200 metais Prancūzijoje pasirodė pirmieji saldainiai – cukruoti migdolai.

1495 metų knygoje pirmą kartą paminėtas šokoladinis viskis.

1573 metais pirmą kartą minimos Europoje užaugintos bulvės.

Dar po 14 metų Europa išgirdo apie uogienę ir

Vakaro skaitiniai

briuselinis kopūstus.

1847 metais JAV Kemdeno mieste iškeptos pirmosios spurgos.

Tais pačiais metais Anglijoje užpatentuotas sutirštinto pieno receptas.

Dar po metų pagaminta pirmoji kramtomoji guma.

1969 m. prancūzai išrado margariną.

1870 m. Didžiojoje Britanijoje atidarytas pirmasis dešrų fabrikas.

1876 m. anglai pradėjo gaminti cukraus rafinadą.

1886 m. JAV Džordžijos valstijoje pasirodė kokola.

Termosas sugalvotas 1892 metais. **Sieninis kalendorius**

Sizifas atbulai

Jeigu matai, kad darbo nepabaigsi, nėra reikalo jo pradėti. **Kipras Puipa**

Amžina problema

Nieko nepadarysi, tokia jau žmonių dala: jiems amžinai trūksta dviejų dalykų - laiko ir pinigų. **Deimantė Šernienė**

Anekdota

Gyvenimo druska

Žmogus tam ir gyvena, kad patirtų daugiau nemalonumų negu malonumų.

Šiluma

Šilti barščiai sušildo skrandį, o šilti žodžiai - sielą.

Aurelijus Šliūpas

Liaudies išmintis nesensta

Lietuvių patarlės –

Žiūri į saulę, saulės nematai.
Neik su durnium obuoliaut – liksi ir be obuolių, ir be maišo.

Pupos ne grybai – nepasėsi – neišdygs.
Vasara žiemai dirba.

Vaizdelis

Reketas

- Monikut, kas naujo, kaip begyvenat? – apsidžiaugė Zosė, išvydusi gerą draugę.

- Gyvenu... Tik vakar toks dalykas nutiko, kad buvau netekusi noro gyventi. Taip pykau ant savęs, taip pykau...

- Tai kas gi nutiko?

-Turėjau reikalų mieste... Sugrįžau – mano Antanas jau išvires pietus, grindis išmazgojęs. Tik sėdom mudu valgyti – kažkas beldžiasi į lauko duris. Galvoju, ką čia kipšas atnešė? O ten – panelė rudai dažytomis lūpomis. Nužingsniavo tiesiog į kambarį. Teirautis ėmė, kokias TV laidas žiūriu. Sakau, serialus. O ji man – girdi, reklamą reikia žiūrėti. Ant stalo pasidėjo krepšį, nuo nugaros nusikabino kažin kokį ilgą daiktą politileno maiše ir sako: „Ponia, turiu parduoti labai gerą dalyką su didžiausia nuolaida“. Sakau tai rudalūpei, kad nieko nepirksiu,

Rusų patarlė

Po gulinčių akmeniu ir vanduo nebėga.

Lenkų patarlė

Ne kiekvienu žemė derlių duoda. Saulė tinginio nelaukia.

Anglų patarlė

Medį pagal vaisių atpažinsi.

nes neturiu pinigų. O ji pradėjo girti tą ilgą daiktą, kurį nusikabino nuo nugaros. Tai esęs šepetys, tačiau nepaprastas, įmagnetintas. Vėl pamėginau įsiterpti ir priminti, kad nieko nepiksiu, nes neturiu pinigų. Veltui. Rudalūpė lyg negirdėdama paėmė tą šepetį su gumine galva vietoj šerių ir pradėjo siūruoti grindis. Pakėlusį parodė, neva kaip jis aplipęs nešvarumais. Iš kur tie nešvarumai, jei Antanas ką tik grindis išplovė?

Paskui gudri lyg žalčiukas panelė paliepė atspėti to šepetio kainą. Paminėjo tris skaičius. Aš kaip kokia kvaiša įsiminiau viduriniją, tą ir žiptelėjau. Ir pataikyk to man! Atspėjau tikrąją šepetio kainą – septyniasdešimt devyni litai. Rudalūpė net suplojo delnais iš džiaugsmo. Visokių priedų prie to šepetio pažadėjo. Paskutinį kartą mėginau ją įtikinti, kad neturiu pinigų. O ji tylė, nebešneka, tik žiūri į mane ir laukia, kada mokėsiu pinigų. Dar padėjo ant stalelio dvi gumines staltieses ir vaikišką šautuvėlį, sakydama, kad tai mano anūkėliui. Tu žinai, Zosyt, kad nedavė Dievas man anūkų. Susigraudinau. Pasišaukiau Antaną. Jis atnešė paskutinius mūsų pinigėlius, už kuriuos norėjau nusipirkti kelias dedekles vištaites, dar duonelei turėjo likti... Baisiausia buvo, kai atėjusi kaimynė pamatė mano pirkinį. Sužinojusi, kiek sumokėjau už šepetį, nusijuokė: jos duktė toki pat nusipirko už trisdešimt litų...Jaučiausi tokia kvaila, tokia kvaila, kaip žąsis.

**Aldona IVAŠKEVIČIŪTĖ-
BLAZIENĖ, Jurė, Marijampolės r.**